

[Christmas Møller.]

Jeg skal derefter vende mig med nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg kan ikke lade være at sige til det ærede Medlem efter at have hørt hans Tale: Ogsaa du, min Søn Brutus. Nu har jeg fulgt det ærede Medlem som Kollega her i dette høje Ting fra 1920, altsaa gennem 11 Aar — det ærede Medlem har siddet her et halvt Aar længere end jeg —, og naar jeg tænker tilbage paa den Trængselstid, som konservativ Socialpolitik havde fra 1920—24 og fra 1926—29 og tænker paa, at det ærede Medlem Hr. Holstein jo ikke havde blide Ord for denne „saavel i formel som i reel“ Henseende forfærdelige Politik, saa maa det forundre, at det ærede Medlem Hr. Holstein i Dag, i det Øjeblik, der gennemføres en Foranstaltning for en begrænset Tid, nemlig til 1. Maj 1932, retter et voldsomt Angreb paa os bl. a. herfor. Jeg er glad ved, at det ærede Medlem Hr. Holstein sagde, at det var ham en tung Pligt at sige alt dette — jeg maa maaske have Lov til at sige til det ærede Medlem, at han bar det godt.

Naar det ærede Medlem Hr. Holstein nu taler paa den Maade, som han gør, saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at han skulde tænke over — og det tror jeg ogsaa, han kunde blive enig med mig i —, at man kan være uenig, og deri har han og jeg og Partiet været uenige gennem Aarene, om den praktisk og taktisk rigtige Vej, men det ærede Medlem Hr. Holstein har navnlig med sin egen Stilling i Erindringen som helst Ret til at sige, at de, der stemmer for Gennemførelsen af et Lovforslag som dette, ikke skulde have Ret til at tale med om konservativ Politik i dette Land.

Dette vil jeg gerne have Lov til at sige bestemt til det ærede Medlem, ikke fordi jeg ønsker nogen stor Diskussion mellem det ærede Medlem og mig, men fordi jeg tror, at det ærede Medlem i Virkeligheden vil være enig med mig i det Synspunkt, jeg her har givet Udtryk for.

Det ærede Medlem Hr. Holstein talte dernæst om, hvor det konservative Hovedkvarter var at finde, og jeg vil derom gerne sige, at naar jeg tænker paa det ærede Medlems Udtalelser fra de allersidste Dage, saa synes jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Holstein er den rette til at tale om en Politikers Forbindelse med Pressen. Jeg værdsetter i mange Henseender meget højt den politiske Skribent i „Berlingske Tidende“, men det ærede Medlem Hr. Hol-

stein er ikke den rette til at tale, som han gjorde, naar man tænker paa det Interview, han har haft om „Jyllandsposten“s Stilling til hele denne Konflikt og til ham selv.

Men ligesom det ærede Medlem Hr. Holstein kan være overbevist om, at det maa være et Partis Opgave — og det ved vi alle — ikke at lade Rigsdagsmænd, ikke at lade Organisationer, ikke at lade Pressen alene bestemme den samlede Politik, men at lade dem være de forskellige Organer, der fører den frem, saaledes kan det ærede Medlem være overbevist om, at den konservative Rigsdagsgruppe har truffet denne Afgørelse, som den træffer alle andre politiske Afgørelser, ud fra sin bedste Overbevisning i den givne Situation.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, og jeg vil først sige til det ærede Medlem, at naar det ærede Medlem overfor mig begynder at citere Samtaler, saa skal jeg, ligesom jeg ved en anden Lejlighed overfor et andet æret Medlem har gjort, afstaa fra at citere private Samtaler. Men jeg vil gerne her sige følgende: Det er rigtigt, at i 2 Aar, fra 1929 til Foraaret 1931, havde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ikke noget Ønske om at forhandle med os; det er rigtigt, at da Landboorganisationerne med en Række af Venstres ledende Mænd i Spidsen forhandlede med Regeringen, da havde man, skønt enhver gennem alle de Udtalelser, som var kommet fra vor Side, vidste, at vi var villige til et Samarbejde, intet Ønske om Samtaler eller Samarbejde med os; det er rigtigt, at man overhovedet ikke søgte en saadan Føling, og jeg har Lov til at paastaa, at ingen i Venstre kan være i Tvivl om, at jeg gennem hele min politiske Virksomhed og ogsaa gennem mit Arbejde i Tiden efter Valget Gang paa Gang har givet Udtryk for, at overfor den Koalition, der var dannet, og som jeg mente var naturlig og rimelig, maatte der staa en Koalition til den anden Side. Det er rigtigt, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kom til mig den 7. Oktober, men altsaa ikke før, og — siger det ærede Medlem nu — aftalte en Forhandling, idet han spurgte, om vi ikke skulde tale sammen.

Men denne Samtale blev ikke til noget, fordi jeg ganske naturligt i den Situation ikke ønskede Samtalen, thi jeg forhandler ikke paa den Maade, at jeg, naar private Samtaler er begyndt mellem Regeringen og mig, fører Samtaler til den anden Side. Men